

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18457/2022
13.07.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Милош Сенић, адвокат из ..., против тужене „Електромрежа Србије“ а.д. Београд, ради утврђења права стварне службености и накнаде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1873/2022 од 30.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 13.07.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1873/2022 од 30.06.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1873/2022 од 30.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 11127/20 од 03.12.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захев и утврђено постојање права стварне службености на послужном добру у власништву тужиоца, непокретности кп. бр. .. уписане у ЛН бр. .. КО ... у корист туженог, као власника повласног добра у површини од 298 м², у мерама и границама наведеним у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде за конституисану стварну службеност исплати износ од 10.513,00 динара са законском затезном каматом од 03.12.2021. године, као дана пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 174.101,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1873/2022 од 30.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу првом изреке и одбачена тужба ради утврђења права стварне службености. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је

обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 93.100,00 динара.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је у ставовима другом и трећем изреке, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11...10/23, у даљем тексту: ЗПП), јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је конституисање стварне службености због проласка кабла електричне енергије ваздушним путем изнад катастарске парцеле у власништву тужиоца и исплата накнаде тужиоцу на основу одредби Закона о основама својинскоправних односа. Правноснажном пресудом, у побијаном делу, тужба за утврђење права стварне службености је одбачена као недозвољена у смислу члана 194. ЗПП, јер тужилац нема правни интерес за утврђење права стварне службености у корист туженог као власника повласног добра. Примена института изузетне дозвољености ревизије је резервисана за питања из домена примене материјалног права. Зато је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије се разматрање предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП. Овде то није учињено, већ се у ревизији указује на питања процесног права у поступку оцене о дозвољености тужбе, што нису разлози за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 09.12.2020. године, у којој је као вредност предмета спора наведен износ од 10.000,00 динара. Поднеском од 03.12.2021. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева на износ од 10.513,00 динара. На дан преиначења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 117,5780 динара, па вредност предмета представља динарску противвредност износа 89,41 евра.

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На оцену дозвољености ревизије у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП није од утицаја то што је другостепени суд ставом другим изреке укинуо првостепену пресуду и одбацио тужбу у делу којим је тражено утврђење права стварне службености, имајући у виду да том одлуком другостепени суд није одлучио о захтевима странака, па нема места примени посебних одредби о дозвољености ревизије.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да се, ако је, између осталог, за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима само вредност главног захтева, док се према члану 2. истог члана не узимају у обзир, између осталог, трошкови поступка ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија је изјављена и против решења којим је одлучено о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање. Чињеница да је одлука о трошковима поступка преиначена, не утиче на дозвољеност ревизије, јер се дозвољеност ревизије не цени према одредби члана 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 55/14) односно новелираној одредби члана 403. став 2. тач. 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је применом члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП донео одлуку као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**